

Степовий Олексій Пилипович

Олексія Пилиповича Степового, без сумніву, можна назвати живою легендою. На його долю випало стільки випробувань, що вистачило б не на одне життя.

Голодні тридцяті роки... Син «ворога народу», який сам незабаром стане «ворогом». Людина, що має свою думку та ставить під сумнів правдивість радянської влади. Та попри все - він прагне малювати.

Степовому вже виповнилося сімнадцять років, тому восени 44-го його призвали на службу. За випадковим збігом обставин потрапив до тодішньої еліти — до військ МВС, куди взагалі-то шлях дітям «ворогів народу» був наглухо перекритий. Після короткого навчання отримав спеціальність кулеметника і служив на бронепоезді. На німецький фронт не потрапив, а залишився в тилу, де війська МВС займались придушенням збройних рухів опору — спочатку в Україні, потім у Прибалтиці.

За свій талант (зображення на обкладинці зошита з політичних занять Сталіна та ...свині) і отримує вирок. В основу обвинувачення, за яке військовий трибунал на десять років відправив його до таборів, ліг малюнок, що «принижував» батька народів.

Аби не зламатись у нелюдських табірних умовах, Степовий вирішує робити дві речі: методично вести щоденник і щодня малювати.

І протягом трьох із половиною років (а саме стільки часу тривало ув'язнення) він неухильно дотримувався вимог внутрішнього порядку. Написав десятки скарг, протестів, сподіваючись, що його зрозуміють, що посадили людину невинну. Але таких як він були мільйони. Тільки смерть Сталіна визволила їх з неволі.

Допомогли Олексію вистояти в нелюдських умовах сильна воля, мужність, загострене почуття справедливості. А ще – уміння бачити красу, навіть там, де інші її не помічали. Чутлива натура художника не зачерствіла. Протягом усього терміну ув'язнення малював – олівцем, фарбами, ручками. І це врятувало його від омертвіння душі.

У свої неповні 83 Олексій Пилипович виглядає на диво молодим та енергійним. Тут же, в місцевому будинку культури, де йому відвели майстерню, передає художницькі секрети школярам. Сьогоднішня гордість наставника — учениця, яка навчається в педагогічному вузі на спеціальність «учитель образотворчого мистецтва». Іноді його вчинки нагадують дії Дон-Кіхота, але по-іншому він не може, бо не хоче змиритися із справедливістю і щодо братської могили в центрі села, і щодо втрати первозданного вигляду церкви. За власний кошт їде в архіви, музеї, шукає документи з історії краю.

Він і зараз залишається таким стійким, як і раніше, не дає спокою ні собі, ні владі. Виставки О.Степового постійно проходять у Бершаді та Джулинці, Вінниці.